

Մէջ երիցանց յըստամպօլոյ. քեզ նման չար
իսկի չկայ.

Կաշառակուր և սուտ վկայ. քո վարդապետին
հէքն անիծած:

Եղար մէկքէմէ մուզի. վայր կու հայիս նըման
խողի.

Գու բորտաիս գերդ քեկզի. նա հին և գու նոր
անիծած:

Նախնի անունդ էր քո տէօլվէթ. այժմ եղար
խիստ այ տէօլվամթ.

Ամէնքն քեզ կուտան նալամթ. գքո ծընած օրն
անիծած:

Հարամ գատա խաբեբայ դնւ, միշտ կու ծամես
գմիս մարդու.

Ոչ բարով գայիր թուխաթնու. եկած սար ու
ծորդ անիծած:

Ով շատ շուեր էպսուդ. այս բաւական լիցի
յայժմոյս.

Իսկի չունիս .... նամուս. այլ .... գուրն ա
նիծած:

Մարտիրոս Ղըրմցիի յաջորդ տաղը գրուած է «Սօֆիայ քաղաքի իրիցոյ վե-
րայ ասացեալ» այս տաղն ալ անտիպ է, և ասոր մէկ օրինակն ալ կը գտնուի Վիեննայի Միլիթ. մտղը. թիւ 436ին մէջ: Սօֆիա Պուլակարիոյ այժմու մայրաքա-
ղաքի հայ գաղութին մասին իմ ունեցած տեղեկութիւններս տալէ առաջ Ղըրմցիի տաղը կը հրատարակեմ:

Սօֆիայ քաղաքի իրիցոյ վերայ ասացեալ:
Ես մարտիրոս լոկ աբեղայ. տեղոյս անուն կո-
չի կաֆա.

Ազգամամբ չարին պատահեցայ. ի չօլ քաղաքն
սօֆիայ:

Եկայք ճանապարհէ դաղրած. հեծեճանօք ան-
ձամբ ցաւած.

Մեք և գրատք մեր խիստ սոված. զի էր ան-
թիւ զօրք հեծեւաց:

Գնացաք ի ժամ դուռն ոչ էր բաց. յահէ զօ-
րացն ամուր փակած.

Երէց անուն չար մէր դըրած. զինքն զիւր օրհ-
նօղքն անիծած:

Անուն կոչեն իւրէն յունան. է հաւատոց դա-
տարկ յունայն.

Զօր ի բուն շրջի մէյխանան. տըղմաթաւալ խո-
զի նման:

Մորուքն է թուխ երեսըն սեւ. իսկի չունի քա-
հանի ձեւ.

Բուն բովանդակ մարմնացեալ դեւ. ունի յոլով
չարիք զիւրեւ.

Ափսոս որ կա գլուխըն բաշ. ընդ սատանի ե-
դեալ է դաշ.

Ոչ ընթրիս կու բերէ ոչ ճաշ. գագանաբար կառ-
նէ սավաշ.

Զիակներուս հայիֆ արի. որ այն պղծոյն տունն
տարի.

Բնաւ չեսուր խոտ և գարի. միթէ իւր ճարգն
մարի.

Ես կու ասեմ թէ բեր բարի. կուտայ զիւր
գլուխն ի գարի

Ի կնոջէն եւս է այրի. գրօղն զինքն այլ
տանի.

Զօրն ի բուն շրջի խոոված. չէմ տեսէր իւր պէս
նզոված.

Կարծեմ թէ իսկ չէ մեռունած. և կամ լոկ ձե-
թով օծած.

Ժամատան դուռն չէ ի բաց. և ոչ բնաւ կան-
թեղ վառած.

Զօտրբն պահէ խաւար 'ւ ի լաց, աստուած ոչ
տայ իւրեն կուշտ հաց:

Կերպիւ միայն գլուխն է խայտ. կէս կորեկի
չունի հաւատ.

Զինչ որ ասես կառնէ ինատ. խիստ նզոված է
և մուրթատ:

Խօսքն ու գրոյցն է բուն դալատ. իւր երեսին
հազար նալամթ.

Աօի աստուած տա քո պէլամթ. ջհդի ազգ ես թէ
ինչ միլլամթ.

Թէ հարցանեմ ճուղապ չի տար. կամ զօղանջէ
անկարգաբար.

Եւ թէ կրկնեմ երկրորդաբար. անեղ գոչէ քան
զղիւահար.

Նըման թունիւք լցեալ իժի, յերեսն իսկի ծաղր
չունի.

Գէմքըն գազիր և աղտեղի. տեսըն դըժնեայ գար-
հուրելի.

Մընացանք անդ շաբաթ մի բուն. գորն ասա-
ցից չարեաց պղծոյն.

Սոված թողոյր մեզ զօրն ի բուն. երթեալ շրջէր
ինքն ի յօրտուն.

Քաղաքացիքն իւրմէն պէզար. եկեալ առ իս
հարցին հընար.

Խըբատ ետու առանձնաբար, կատաղեցաւ զերդ
գագան չար:

Խիստ անզգամ և շատ շուեր. ան յիշելի ունի
չարեր.

Տունըն դառնայ հիման աւեր. զինքն պատէ բա-
րակ ցաւեր.